

Het Boek Daniël - Nummer Achtentwintig

Muren

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nebukadnezar vertegenwoordigt het begin van het adventisme, het begin van de Verenigde Staten, het begin van de protestantse hoorn en het begin van de Republikeinse hoorn. Belsazar vertegenwoordigt het einde van al deze lijnen.

Nebukadnezar vertegenwoordigt de geschiedenis van de boodschappen van de eerste en de tweede engel vanaf 1798 tot 1844 en het begin van Gods onderzoekend oordeel. Zijn getuigenis loopt parallel met Daniël hoofdstuk één. Belsazar vertegenwoordigt de geschiedenis van de boodschap van de derde engel vanaf 1989 tot aan de zondagswet en het begin van Gods uitvoerend oordeel. Zijn getuigenis loopt parallel met Daniël hoofdstukken één tot en met drie.

Nebukadnezar markeert het einde van de „zeven tijden” die in 1798 over het noordelijke koninkrijk Israël kwamen, toen zijn koninkrijk hem werd hersteld nadat hij met het hart van een beest had geleefd. Zijn getuigenis gaat verder tot de opening van het onderzoekend oordeel aan het einde van de „zeven tijden” die in 1844 over het zuidelijke koninkrijk Juda kwamen. In zijn getuigenis vertegenwoordigt het woord „uur” de boodschap van het uur van het oordeel van de eerste engel, en vervolgens vertegenwoordigt het opnieuw de komst van die boodschap. Het „uur” in zijn getuigenis markeert zowel 1798 als 1844, die respectievelijk beide de afsluiting van de eerste gramschap en de laatste gramschap vertegenwoordigen.

Het einde van Belsazar wordt gemarkeerd door het mystieke handschrift dat gelijkstaat aan tweeduizend vijfhonderd twintig. De „zeven tijden”, of zij nu worden voorgesteld als een „uur”, een „verstrooiing” of „tweeduizend vijfhonderd twintig”, zijn een symbool van oordeel. Nimrods oordeel was een „verstrooiing”, dat van Nebukadnezar was „zeven tijden”, en dat van Belsazar was tweeduizend vijfhonderd twintig. Toen Nebukadnezar de drie waardigen veroordeelde, liet hij de oven „zevenmaal” heter stoken dan gewoonlijk.

Het oordeel van de „zeven tijden” wordt gemarkeerd bij de komst van de eerste boodschap en bij de komst van de derde boodschap. Het einde van het Milleritische Adventisme in 1863 begint met de verwerping van de leer van de „zeven tijden”, en honderdzesentwintig jaar later, in 1989, kwam „de tijd van het einde” voor de geschiedenis van de derde engel. Honderdzesentwintig is een symbool van de „zeven tijden”; zo wordt het einde van de beweging van de eerste engel in 1863 tot aan het begin van de beweging van de derde engel in 1989 samengevoegd door de „zeven tijden” middels de symbolische honderdzesentwintig.

Toch leert het getuigenis van Belsazars val in Daniël hoofdstuk vijf dat niemand het oordeel van de „zeven tijden” kan zien, hoewel het op de „wand” geschreven staat. Voor de Republikeinse hoorn is het oordeel geschreven op Thomas Jeffersons „muur van scheiding tussen kerk en staat”, die in hoofdstuk vijf van Daniël wordt weggenomen. Voor de ware protestantse hoorn is het oordeel

geschreven op de twee heilige kaarten die aan de „wand” zijn opgehangen, opdat wie het leest, moge lopen. Maar in de blindheid van Laodicea zijn de woorden niet te onderscheiden. In beide gevallen vertegenwoordigen de woorden van het oordeel dat zowel de ware protestantse als de Republikeinse hoorn in de weegschaal zijn gewogen en te licht bevonden. Het verhaal van Belsazar heeft een boodschap voor de Republikeinse hoorn, die de naties der wereld vertegenwoordigt.

‘In de geschiedenis van Nebukadnezar en Belsazar spreekt God tot de naties van heden.’ Signs of the Times, 20 juli 1891.

Het verhaal van Belsazar bevat ook een boodschap voor de protestantse hoorn, die de mensen van de wereld vertegenwoordigt.

“In de geschiedenis van Nebukadnezar en Belsazar spreekt God tot de mensen van heden.” Bible Echo, 17 september 1894.

De zonde van Belsazar verbeeldt de zonde van beide horens van het beest uit de aarde. De zonde van elk van de horens ligt in hun verwerping van hun fundamentele waarheden, terwijl zij die waarheden ten volle kennen. De Republikeinse hoorn wordt verantwoordelijk gehouden voor het licht van de Grondwet en van de vroege geschiedenis waarin dat goddelijke document werd voortgebracht, maar dat sindsdien geleidelijk is verworpen. Wanneer de natie spreekt als een draak, zal de symbolische scheidsmuur tussen kerk en staat verwijderd zijn. Voor de ware protestantse hoorn is het licht uit de geschiedenis van de boodschappen van de eerste en de tweede engel, toen de grondslagen werden gelegd, geleidelijk verworpen en zal het in toenemende mate blijven worden verworpen, totdat uiteindelijk ook de „muur” van Gods wet verworpen zal worden.

„De profeet beschrijft hier een volk dat, in een tijd van algemene afval van waarheid en gerechtigheid, ernaar streeft de beginselen te herstellen die het fundament van het koninkrijk Gods zijn. Zij zijn herstellende van een bres die in Gods wet is geslagen—de muur die Hij ter bescherming rondom Zijn uitverkorenen heeft geplaatst, en aan de voorschriften van gerechtigheid, waarheid en reinheid waarvan gehoorzaamheid hun voortdurende beveiliging moet zijn.

„Met woorden van onmiskenbare betekenis wijst de profeet op het specifieke werk van dit overblijfselvolk dat de muur herbouwt. ‘Indien gij uw voet van de sabbat afwendt, om op Mijn heilige dag uw eigen welgevallen te doen; en de sabbat een verlustiging noemt, de heilige des Heren, eerwaardig; en Hem eert, door niet uw eigen wegen te gaan, noch uw eigen welgevallen te zoeken, noch uw eigen woorden te spreken: dan zult gij u verlustigen in de Here; en Ik zal u doen rijden op de hoogten der aarde, en u voeden met het erfdeel van Jakob, uw vader: want de mond des Heren heeft het gesproken.’ Jesaja 58:13, 14.” Prophets and Kings, 677, 678.

De bijbelse methodologie die door engelen aan William Miller werd geopenbaard, vertegenwoordigt Gods profetische wetten, en in tegenstelling tot het oude Israël moest het moderne Israël de bewaarders zijn van niet alleen de wet van de Tien Geboden, maar ook van de profetieën.

‘God heeft Zijn kerk in deze tijd geroepen, zoals Hij het oude Israël riep, om als een licht op de aarde te staan. Door het machtige kloofmes van de waarheid, de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel, heeft Hij hen afgescheiden van de kerken en van de wereld om hen in een heilige nabijheid tot Zichzelf te brengen. Hij heeft hen gemaakt tot bewaarders van Zijn wet en heeft hun de grote waarheden van de profetie voor deze tijd toevertrouwd. Zoals de heilige godsspraken aan het oude Israël werden toevertrouwd, zo zijn deze een heilige pand, dat aan de wereld moet worden meegedeeld. De drie engelen van Openbaring 14 vertegenwoordigen het volk dat het licht van Gods boodschappen aanneemt en als Zijn boodschappers uitgaat om de waarschuwing over de lengte en breedte van de aarde te laten klinken. Christus verklaart aan Zijn volgelingen: “Gij zijt het licht der wereld.” Tot iedere ziel die Jezus aanneemt, spreekt het kruis van Golgotha: “Zie de waarde van de ziel: ‘Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het evangelie aan alle schepselen.’” Niets mag worden toegelaten dit werk te hinderen. Het is het allesovertreffend belangrijke werk voor deze tijd; het moet even ver reiken als de eeuwigheid. De liefde die Jezus voor de zielen der mensen heeft geopenbaard in het offer dat Hij voor hun verlossing bracht, zal al Zijn volgelingen bezielen.’ Testimonies, deel 5, 455.

De „grote waarheden der profetie”, die door engelen werden overgebracht en door het werk van William Miller werden bevestigd, zijn „een heilige toevertrouwde schat die aan de wereld moet worden meegedeeld”. De wet der Tien Geboden, de wetten der natuur, de wetten der gezondheid en de wetten van profetische studie zijn door dezelfde grote Wetgever gegeven, en één Gebod te verwerpen is ze alle te verwerpen. De verwerping van de methodologie die aan William Miller werd gegeven, begon een voortschrijdende opstandigheid, die er uiteindelijk toe zal leiden dat het adventisme de sabbat van de zevende dag verwerpt.

“De Heere heeft een twist met Zijn belijdend volk in deze laatste dagen. In deze twist zullen mannen in verantwoordelijke posities een handelwijze volgen die lijnrecht tegenovergesteld is aan die van Nehemia. Zij zullen niet alleen zelf de sabbat negeren en verachten, maar zij zullen ook trachten die aan anderen te ontnemen door haar te begraven onder het puin van gewoonte en overlevering. In kerken en in grote samenkomsten in de open lucht zullen predikanten het volk de noodzaak voorhouden van het houden van de eerste dag van de week. Er zijn rampen op zee en op het land; en deze rampen zullen toenemen, waarbij de ene ramspoed kort op de andere zal volgen; en het kleine gezelschap van gewetensvolle sabbathouders zal worden aangewezen als degenen die door hun veronachtzaming van de zondag de toorn van God over de wereld brengen.”

„Satan dringt op deze leugen aan, opdat hij de wereld gevangen moge nemen. Het is zijn voornemen de mensen te dwingen dwalingen te aanvaarden. Hij neemt een actief aandeel in de verbreiding van alle valse godsdiensten en zal voor niets terugdeinzen in zijn pogingen om onjuiste leerstellingen op te dringen. Onder de dekmantel van godsdienstige ijver hebben mensen, onder de invloed van zijn geest, de wreedste folteringen voor hun medemensen uitgevonden en hun de verschrikkelijkste smarten aangedaan. Satan en zijn werktuigen bezitten nog steeds dezelfde geest; en de geschiedenis van het verleden zal in onze dagen worden herhaald.

“Er zijn mensen die hun verstand en wil erop hebben gezet het kwaad te volbrengen; in de duistere schuilhoeken van hun hart hebben zij besloten welke misdaden zij zullen bedrijven. Deze mensen bedriegen zichzelf. Zij hebben Gods grote maatstaf van het recht verworpen en in de plaats daarvan een norm van hun eigen makelij opgericht; en door zichzelf met deze norm te vergelijken, verklaren zij zichzelf heilig. De Heere zal hun toestaan te openbaren wat in hun hart is, de geest van de meester die hen beheerst in daden om te zetten. Hij zal hun laten tonen dat zij Zijn wet haten in hun behandeling van hen die trouw zijn aan haar eisen. Zij zullen worden gedreven door dezelfde geest van godsdienstige razernij die de menigte aanzette tot de kruisiging van Christus; kerk en staat zullen in dezelfde verdorven harmonie verenigd zijn.”

“De kerk van heden is in de voetstappen getreden van de Joden van weleer, die de geboden van God terzijde stelden ten gunste van hun eigen overleveringen. Zij heeft de inzetting veranderd, het eeuwige verbond verbroken, en nu zijn, evenals toen, hoogmoed, ongeloof en ontrouw het gevolg. Haar werkelijke toestand wordt weergegeven in deze woorden uit het lied van Mozes: ‘They have corrupted themselves, their spot is not the spot of his children; they are a perverse and crooked generation. Do ye thus requite the Lord, O foolish people and unwise? is not he thy father that hath bought thee? hath he not made thee, and established thee?’” Review and Herald, 18 maart 1884.

De uiteindelijke verwerping van de waarheid door het adventisme vindt plaats bij de zondagswet, wanneer het adventisme de geschiedenis van het oude Israël herhaalt, wanneer „gedreven door dezelfde geest van godsdienstwaanzin die de menigte ophitste die Christus kruisigde, kerk en staat zich in dezelfde verdorven harmonie zullen verenigen.” De voortschrijdende opstand van het adventisme wordt voorgesteld in Ezechiël hoofdstuk acht, met vier toenemende gruwelen, die profetisch de vier generaties van het adventisme markeren die in 1863 begonnen. De laatste gruwel is wanneer de leiders van Jeruzalem zich voor de zon neerbuigen.

En hij bracht mij in de binnenste voorhof van het huis des HEEREN; en zie, bij de ingang van de tempel des HEEREN, tussen het voorhuis en het altaar, waren omtrent vijftwintig mannen, met hun rug naar de tempel des HEEREN en hun aangezicht naar het oosten; en zij aanbaden de zon naar het oosten. Toen zeide Hij tot mij: Hebt gij dit gezien, mensenkind? Is het voor het huis van Juda een geringe zaak dat zij de gruwelen bedrijven die zij hier bedrijven? Want zij hebben het land met geweld vervuld, en zijn teruggekeerd om Mij tot toorn te verwekken; en zie, zij brengen de tak aan hun neus. Daarom zal ook Ik handelen in gramschap: Mijn oog zal niet sparen, en Ik zal geen medelijden hebben; en al roepen zij met luide stem in Mijn oren, toch zal Ik hen niet horen. Ezechiël 8:16–18.

Het oordeel dat in die tijd voltrokken wordt, wordt uitgebeeld in het „uur” van Belsazzars oordeel.

Koning Belsazar richtte een groot feestmaal aan voor duizend van zijn machthebbers, en hij dronk wijn in tegenwoordigheid van die duizend. Terwijl Belsazar van de wijn proefde, beval hij de gouden en zilveren vaten te halen die zijn vader Nebukadnezar had weggenomen uit de tempel die in Jeruzalem was, opdat de koning en zijn vorsten, zijn vrouwen en zijn bijvrouwen daaruit zouden drinken. Toen bracht men de gouden vaten die waren weggenomen uit de tempel van het huis Gods, dat te Jeruzalem was; en de koning en zijn vorsten, zijn vrouwen en

zijn bijvrouwen dronken daaruit. Zij dronken wijn en prezen de goden van goud, van zilver, van koper, van ijzer, van hout en van steen. Op hetzelfde uur kwamen er vingers van een mensenhand tevoorschijn, en schreven tegenover de kandelaar op het pleisterwerk van de wand van het koninklijk paleis; en de koning zag het gedeelte van de hand dat schreef. Toen veranderde de gelaatsuitdrukking van de koning, en zijn gedachten verschrikten hem, zodat de gewrichten van zijn lendenen verslaptten en zijn knieën tegen elkaar stieten. De koning riep met luide stem dat men de sterrenwichelaars, de Chaldeeën en de waarzeggers zou binnenbrengen. En de koning nam het woord en zei tot de wijzen van Babel: Wie ook maar dit schrift zal lezen en mij de uitlegging daarvan zal te kennen geven, zal met scharlaken bekleed worden, een gouden keten om zijn hals dragen en als derde heerser in het koninkrijk regeren. Toen kwamen al de wijzen van de koning binnen; maar zij konden het schrift niet lezen, noch de koning de uitlegging daarvan bekendmaken. Toen werd koning Belsazar zeer verschrikt, en zijn gelaatsuitdrukking veranderde bij hem, en zijn machthebbers waren ontzet. Daniël 5:1–9.

In hetzelfde uur waarin Belsazzars oordeel kwam, werden Sadrach, Mesach en Abednego geworpen in de oven die „zevenmaal” heter was gestookt dan gewoonlijk.

Indien gij nu bereid zijt om, op het ogenblik dat gij het geluid hoort van de hoorn, fluit, citer, luit, psalter en doedelzak, en allerlei soorten muziek, neer te vallen en het beeld te aanbidden dat ik gemaakt heb, goed; maar indien gij niet aanbidt, zult gij op hetzelfde uur in het midden van een brandende vurige oven geworpen worden; en wie is die God die u uit mijn handen zal verlossen? Sadrach, Mesach en Abed-Nego antwoordden en zeiden tot de koning: O Nebukadnezar, wij achten het niet nodig u in deze zaak antwoord te geven. Indien het zo is, onze God, Die wij dienen, is machtig ons te verlossen uit de brandende vurige oven, en Hij zal ons uit uw hand verlossen, o koning. Maar zo niet, het zij u bekend, o koning, dat wij uw goden niet zullen dienen, noch het gouden beeld zullen aanbidden dat gij hebt opgericht. Toen werd Nebukadnezar vervuld van grimmigheid, en de uitdrukking van zijn gelaat veranderde tegenover Sadrach, Mesach en Abed-Nego; daarom sprak hij en beval dat men de oven zevenmaal heter zou stoken dan men die gewoon was te stoken. Daniël 3:15–19.

Het „uur” van het oordeel voor Belsazar is hetzelfde „uur” van het oordeel voor Sadrach, Mesach en Abednego, en in beide lijnen worden „zeven tijden” voorgesteld als het symbool van dat oordeel. De drie waardigen vertegenwoordigen de twee getuigen die met wolken opvaren naar de hemel als het banier in het „uur” van de grote aardbeving bij de Zondagswet, en Belsazar vertegenwoordigt het oordeel van nationale ondergang dat over het beest der aarde wordt gebracht in datzelfde „uur.”

In het volgende artikel zullen wij onze studie van het oordeel over Belsazar voortzetten.

„Ik ben in mijn gemoed diep bewogen met betrekking tot de lage maatstaf van godsvrucht onder ons volk. En wanneer ik denk aan de weeën die over Kapernaüm zijn uitgesproken, denk ik eraan hoeveel zwaarder de veroordeling zal zijn die komt over hen die de waarheid kennen en niet overeenkomstig de waarheid hebben gewandeld, maar in de vonken van hun eigen ontsteking. In de nachtelijke uren spreek ik het volk op zeer plechtige wijze toe en smeed ik hen hun eigen geweten te vragen: Wat ben ik? Ben ik een christen, of ben ik het niet? Is mijn hart vernieuwd? Heeft de herscheppende genade van God mijn karakter gevormd? Heb ik

berouw over mijn zonden? Zijn zij beleden? Zijn zij vergeven? Ben ik één met Christus, zoals Hij één is met de Vader? Haat ik wat ik eens liefhad? Heb ik nu lief wat ik eens haatte? Acht ik alle dingen schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus? Voel ik dat ik het gekochte eigendom van Jezus Christus ben, en dat ik elk uur mijzelf aan zijn dienst moet toewijden?"

„Wij staan op de drempel van grote en plechtige gebeurtenissen. De gehele aarde zal verlicht worden met de heerlijkheid des Heren, zoals de wateren de kolken van de grote diepte bedekken. Profetieën worden vervuld, en stormachtige tijden liggen vóór ons. Oude geschilpunten, die blijkbaar lange tijd tot zwijgen zijn gebracht, zullen herleven, en nieuwe geschilpunten zullen opkomen; nieuw en oud zullen zich vermengen, en dit zal zeer spoedig plaatsvinden. De engelen houden de vier winden tegen, opdat zij niet zouden waaien, totdat het voorgeschreven waarschuingswerk aan de wereld is gegeven; maar de storm trekt samen, de wolken pakken zich samen, gereed om over de wereld los te barsten, en voor velen zal hij komen als een dief in de nacht.

„Velen glimlachten en wilden het niet geloven toen wij hun, twintig en dertig jaar geleden, zeiden dat de zondag aan de gehele wereld zou worden opgedrongen, en dat er een wet zou worden gemaakt om de viering ervan af te dwingen en het geweten te dwingen. Wij zien het in vervulling gaan. Alles wat God over de toekomst heeft gezegd, zal zeker geschieden; niet één ding zal falen van al wat Hij gesproken heeft. Het protestantisme reikt thans de hand over de kloof om de hand van het pausdom te grijpen, en er wordt een verbond gevormd om de sabbat van het vierde gebod uit het gezicht weg te vertrappen; en de mens der zonde, die op aandrang van Satan de onechte sabbat heeft ingesteld, dit kind van het pausdom, zal worden verheven om de plaats van God in te nemen.

„De gehele hemel wordt mij voorgesteld als toeziende op de ontplooiing der gebeurtenissen. In de grote en langdurige strijd inzake het bestuur van God op aarde zal een crisis openbaar worden. Iets groots en beslissends staat te gebeuren, en wel spoedig. Indien er enige vertraging optreedt, zal het karakter van God en van zijn troon in diskrediet worden gebracht. Het arsenaal des hemels is geopend; het ganse heelal van God en al zijn uitrusting zijn gereed. Eén woord behoeft de gerechtigheid slechts te spreken, en er zullen op de aarde ontzagwekkende openbaringen zijn van de toorn van God. Er zullen stemmen zijn en donderslagen en bliksemstralen en aardbevingen en algehele verwoesting. Elke beweging in het hemelse heelal dient ter voorbereiding van de wereld op de grote crisis.”

„Intensiteit neemt bezit van elk aards element; en als een volk dat groot licht en wonderbare kennis heeft gehad, worden velen van hen voorgesteld door de vijf slapende maagden met hun lampen, maar zonder olie in hun kruiken; koud, gevoelloos, met een zwakke, tanende godsvrucht. Terwijl een nieuw leven zich verspreidt en van beneden opkomt en alle werktuigen van Satan krachtig aangrijpt, ter voorbereiding op het laatste grote conflict en de laatste grote strijd, daalt een nieuw licht en leven en kracht neer van omhoog en neemt bezit van Gods volk dat niet dood is, zoals velen nu zijn, in overtredingen en zonden. Het volk dat nu, door wat zich vóór onze ogen voltrekt, zal zien wat spoedig over ons zal komen, zal niet langer vertrouwen op menselijke bedenksels, en zal gevoelen dat de Heilige Geest erkend,

ontvangen, aan het volk voorgesteld moet worden, opdat zij mogen strijden voor de heerlijkheid van God en overal werkzaam zijn op de zijwegen en hoofdwegen van het leven, tot redding van de zielen van hun medemensen. De enige rots die zeker en standvastig is, is de Rots der eeuwen. Alleen zij die op deze Rots bouwen, zijn veilig.”

“Zij die nu vleselijk gezind zijn, zullen, niettegenstaande de waarschuwingen die God in zijn Woord en door de getuigenissen van zijn Geest heeft gegeven, zich nooit verenigen met het heilige gezin der verlostten. Zij zijn zinnelijk, verdorven in hun gedachten, en gruwelijk in de ogen van God. Zij zijn nooit geheiligd door de waarheid. Zij hebben geen deel aan de goddelijke natuur en hebben nooit het ik en de wereld met haar genegenheden en begeerten overwonnen. Deze karakters bevinden zich overal in onze gemeenten, en als gevolg daarvan zijn de gemeenten zwak en ziekelijk en gereed te sterven. Er mag nu geen onverschillig getuigenis gegeven worden, maar een beslist, scherp getuigenis, dat elke onreinheid bestraft en Jezus verhoogt. Wij moeten als volk in een houding van verwachting verkeren, werkend en wachtend en wakend en biddend.”

„Deze zalige hoop op de tweede verschijning van Christus moet het volk dikwijls worden voorgehouden, met haar ernstige werkelijkheden; het uitzien naar de spoedige verschijning van onze Heere Jezus om in zijn heerlijkheid te komen, zal ertoe leiden dat aardse dingen als leegheid en nietigheid worden beschouwd. Alle wereldse eer of onderscheiding is van geen waarde, want de ware gelovige leeft boven de wereld; zijn schreden gaan hemelwaarts. Hij is een pelgrim en vreemdeling. Zijn burgerschap is daarboven. Hij verzamelt de zonnestrallen van de gerechtigheid van Christus in zijn ziel, opdat hij een brandend en schijnend licht moge zijn in de zedelijke duisternis die de wereld heeft omhuld. Wat een krachtige geloofsmoed, wat een levende hoop, wat een vurige liefde, wat een heilige, toegewijde ijver voor God wordt in hem gezien, en wat een duidelijke onderscheiding tussen hem en de wereld! ‘Waakt dan te allen tijde, en bidt, opdat gij waardig geacht moogt worden al deze dingen die geschieden zullen te ontvlieden, en te staan voor den Zoon des mensen.’ ‘Waakt dan, want gij weet niet op welk uur uw Heere komen zal.’ ‘Daarom, weest ook gij bereid; want op een uur dat gij het niet meent, zal de Zoon des mensen komen.’ “Zie, Ik kom als een dief. Zalig is hij die waakt en zijn klederen bewaart.” Pamphlets, 38–40.